

Moskovan hallituksen erehdys.

Pariisissa ilmestyvässä venäläisten emigranttien aikakauslehdessä „N o v a j a R o s s i j a” (La Russie Nouvelle) äskettäisessä numerossa julkaistiin Erich Wollenbergin kirjoittama mielenkiintoinen artikkeli. Kirjoittaja, saksalainen emigrantti ja entinen Reichswehr-upseeri (maailmansodassa), liittyi rauhansopimuksen jälkeen Saksan kommunistiseen puolueeseen ja hänet komennettiin samalla Venäjälle, missä hän joitakin vuosia toimi puna-armeijassa. Yhteen aikaan hän oli erään proletaaridivisioonan rykmentin komentajana. Huomaten pettyneensä stalinismin oppien suhteen jätti hän pian Venäjän siirtyen ulkomaille.

Annettuaan asiallisen selostuksen Suomen rajoista, maantieteellisistä erikoisuuksista, erikoisesti ottaen huomioon maan puolustusmahdollisuudet, antaa kirjailija joitakin tarkkoja numerotietoja

---

Suomen armeija- ja suojeluskuntajärjestelyistä, Lotta-Svärd yhdistyksestä y.m., samalla kirjoittaa m.m. seuraavaa:

Verraten suunnattomaan Venäjään ja sen sotilaallisiin keinoihin on Suomella itseasiassa hyvin mitätön sotilaallinen asema. Stalin oli laskenut, että sotaretki Suomeen on vain muutaman päivän juttu, kuten hänen menestyksensä Baltian maiden suhteen, lamaannuttaen Suomen kansan ja sen hallituksen vastustuksen. Neuvostoliitto ryhtyi kaikkiin diplomaattisiin ja sotilaallisiin valmisteluihin, ajatellen nopeasti lopettaa „Suomen välikohtauksen”. Tätä todistaa Stalinin hyökkäykseensä valitsema aika.

Oli ainoastaan pieni aika siihen hetkeen, jolloin napaseudun talvi ja lumimyrskyt vaikeuttaisivat sotaliikkeitä.

Ainoastaan „salamasota” voisi poistaa vakavat taloudelliset sekä myöskin sotilaalliset vaikeudet, jotka uhkasivat Neuvostoliittoa Suomen selkkauksen tähden Kansainliiton ja mahdollisesti Yhdysvaltojenkin sekaantuessa asiaan. 2—3 viikon lykäys olisi välttämättä pakoittanut Stalinin siirtämään suunnitteleman hyökkäykset toisilla sotinäyttämöillä keväeseen. Näillä valloitus suunnitelmilla tarkoitetaan Balkania ja lähimpiä itämaita.

Muutamina ensimmäisinä päivinä hyökkäyksen ja n.s. „Kuusisen kansanhallituksen” nimittämisen jälkeen oltiin Kremlissä varmoja, että tapahtumat kehittyvät suunnitelman mukaisesti. Neuvostolehdet ilmoittivat, „että marsalkka Voroshilov on matkustanut rintamalle ja ottanut käsiinsä operatioiden johdon”.

Jos ei olisi oltu näin varmoja nopeasta voitosta, niin Voroshilov ei olisi vaarantanut arvoaltaansa.

Kun suomalaisten vastarinta vastoin olettamusta alkoi vahvistua, lakattiin puhumasta Voroshilovin johdosta.

Että Moskovassa laskettiin Suomen sodan salamanopeaan loppuun; todistaa se „Kommunistisen Internationalen”, joulukuun numerossa oleva huomiota herättävä Romaniaa koskeva artikkeli. Tässä artikkelissa, joka on kirjoitettu jo ennen joulukuun ensi päivää, tosin sanoen ennen neuvostojoukkojen hyökkäystä Suomeen,

*vaadittiin Romanian hallitusta uhkavaati-
muksen muodossa välittömästi päättämään
Neuvostoliiton kanssa „hyökkäämättömyys-
sopimuksista” Baltian maiden esimerkin
mukaan. Kielteisessä tapauksessa vaadittiin
romaniaista proletariaattia „ajamaan pois
kansanvastaisen hallituksen”.*

Kysymyksessä oleva artikkeli herätti ymmärrettävää kiihtymystä ei ainoastaan Romaniassa vaan toisissakin Balkanin valtioissa. Täydellä syyllä käsitettiin tämä Neuvostoliiton puolelta välittömäksi hyökkäyksen edeltäkäyväksi merkiksi.

*Ainoastaan Suomen sodassa ilmenneet vai-
keudet estivät Staliniä toteuttamasta näitä
suunnitelmia.*

Neuvostoliiton ulkoasiainkomissariaatti kiiruhti sellittämään, ettei se vastaa „yksityisten sanomalehti-
miesten lausunnoista”. On yleisesti tunnettua, ettei „Kommunistinen Internationaali” eikä mikään muukaan äänenkannattaja, joka ilmestyy Neuvostoliitossa tai Moskovan sanomalehtitoimiston toimittamana sen rajojen ulkopuolella, voi julkaista jotain artikkeleita, varsinkin ulkopoliittisia kysymyksiä koskevaa, ellei se ole Stalinin mielipiteen mukainen tai hyväksymä.

Mistä sitten johtuu Moskovan virhepäätös?

*Stalin on aliarvioinut Suomen kansan ja sen
hallituksen taisteluhalun.*

Heti ensimmäisen Suomen linnoittamattomaan pääkaupunkiin tekemänsä ilmapommituksen jälkeen ilmoitti neuvostovenäläinen radio Suomen hallituksen jättäneen Helsingin ja paenneen ulkomailla. Samoin kuin neuvostohallitus marssiittaessaan joukkonsa Puolaan selitti Neuvostoliiton ja Puolan hyökkäämättömyyssopimuksen mitättömäksi syystä, että Puolan hallitus ja korkein sotilaspäällystö olivat paenneet Romaniaan,

*niin ajateltiin nytkin väärän tiedon Suomen
hallituksen paosta muodostavan sen kansain-
oikeudellisen perustan „Kuusisen nukkehal-
litukselle”, jonka kanssa neuvostohallitus te-
kisi ystävyyssopimuksen. Täten luultiin voi-
tavan estää länsivaltojen asiaan sekaantumisen.*

Suomen hallitus ja armeija esti kuitenkin Stalinin suunnitelmien toteutumisen ja tämä antoi Kansainliiton hitaasti toimivalle koneistolle mahdollisuuden ajoissa tehdä tunnettu hyökkäjä vastaan kohdistettu päätös.

*Stalinin Suomen suunnitelma perustui lä-
hinnä olettamukseen, että Suomen työväestö
tunsi suurta myötätuntoa Neuvostoliittoa
kohtaan. Mutta tässäkin Stalin erehtyi täy-
dellisesti.*

Kremlin laskelmien mukaan piti puna-armeijan olla se soihtu, joka sytyttäisi kapinaliekkin, saaden työväestön nousemaan hallitustaan vastaan. Mutta osoittautui, että Suomen työläiset ja talonpojat liian hyvin tunsivat Neuvostoliiton todelliset olosuhteet. He ovat oppineet pitämään arvossa suurta demokraattista vapautta ja yhteiskunnallisia voittoja, joista he saavat nauttia maassaan ja ovat valmiit elämälään puolustamaan niitä stalinilaista raakalaisuutta vastaan. He tietävät, että nyt voivat heidän demokraattiset oikeutensa pelastua ainoastaan taistelemalla Stalinin armeijaa vastaan.

Suomen työläiset tiesivät sen olevan provokaatiota, kun Stalin nimitti Kuusisen Suomen Hachaksi. Aikaisempien työläisjohtajien keskuudessa on harvoja henkilöitä, joita Suomen työväestö niin vihaa kuin tämä mitätön luonteeton juonittelija ja byrokraatti, joka 20 vuoden ajan on palvelut uskollisen koiran tavoin kaikkia Kremlin valtiaita — Leninistä ja Trotskista Zinovjevin ja Buharinin kautta Staliniin. Kansalaissodan aikana 1918 sai Kuusinen raukkamaisella esiintymisellään aatoveriensa ylenkatseen. Paettuana Suomesta Kuusinen vietti Petrogradissa toimetonta ja miellyttävää elämää niillä valtion varoilla, jotka hänen oli onnistunut kuljettaa mukanaan, kun sitävastoin hänen aatetoverinsa, jotka samanaikaisesti hänen kanssaan olivat siirtyneet sinne, olivat vailla kaikkia toimeentulomahdollisuuksia. Suomalaiset kommunistit laativat memorandumien, missä kuvattiin Kuusisen käytöstä Suomessa ja Petrogradissa ja mikä myöhemmin piti jätettävän Leninille. Estääkseen tämän antoi Kuusinen heidät ilmi tsekalle „Mannerheimin vakoojina”, mistä oli seurauksena, että monet heistä vangittiin ja teloitettiin. Tämän jälkeen teki joukko Venäjällä olevia suomalaisia hyökkäyksen siihen huoneistoon, missä Kuusisen keskuskomitea piti kokouksiaan. Läsnäolevat keskuskomitean jäsenet raahattiin salista ulos, pidettiin pahoin ja heitettiin Mojkaan. Kuusinen, joka mielellään nukkui myöhään päivään, pelasti tällä kertaa nahkansa myöhästyällä aamukokouksesta.

*Suomen kansan päättäväinen ja urhoollinen
vastarinta on hävittänyt Stalinin toivon voi-
da valloittaa Suomi taistelutta.*

Tämä ei kuitenkaan selvitä, mistä johtuu, ettei puna-armeijalla tähän mennessä ole ollut ainoatakaan huomattavaa menestystä, että sen eteneminen — ainakin toistaiseksi — on pysäytetty ja että suomalaiset vieläpä ovat monissa paikoin voineet tehdä menestyksellisiä vastaiskuja.

*Nämä puna-armeijan vakavat vastoinkäymi-
set voi laskea toiselta puolen venäläisen so-
tajohdon puutteellisuuden tiliin ja toiselta
puolen armeijan huonoon kuntoon.*

Sotaretki valmistettiin anteeksiantamattoman kevytmielisesti. Neuvostolaisen identtinturin toimipiteitä voi melkein pitää rikollisina, Ilman

kunnollisia vaatetta ja muonavaroja viedään venäläiset sotilaat napapiiriin alueille. Neuvostolaiset intendentit — samoin kuin aikaisemmin tsaarirajan intendenttuuri — varastavat ja kavaltavat suunnattomia ruokatavaramääriä ja varusteita.

Viime vuonna, toimenpannut tarkastukset ovat joka kerta paljastaneet suunnattomia kavalluksia. Suuret määrät intendenttuurin virkamiehiä vangittiin, tuomittiin pitkäaikaisiin vankeusrangaistuksiin ja ammuttiin. Mutta kun tarkastajat olivat itse samanlaisia varkaita, parani tilanne hyvin vähän.

Kaikki suomalaiselta sotanäyttämöltä tulevat tiedonannot toteavat yhtäpitävästi, että puna-armeijan upseeristo on täydellisesti valmistumaton tehtäväänsä.

Mannerheim murskaa punaisia divisiooneja, jotka Stalin puna-armeijan upseeristossa tekemänsä „puhdistuksen” jälkeen on saattanut perikadon partaalle.

Muistelkaamme, kuinka puna-armeijan korkeimpia virkapaikkoja täytettiin viimeisten kolmen vuoden aikana. Kun luetaan korkeimpien puna-upseerien elämäkertoja, muistuu väkisinkin mieleen itävaltalais-unkarilaisen armeijan historian surullinen sivu. Vähän ennen maailmansotaa 1914—1918 yrityt eräs nuori upseeri myrkyttää muutamia tovereitaan, jotka olivat arvoasteissa häntä edellä, lähettämällä lääkkeiden muodossa arsenikkia. Monet korkeimmat punaupseerit saavat virkaurastaan kiittää tätä menetelmää. Mutta heidän keskuudessaan asia on vain yksinkertaisempi: sensijaan että he lähettäisivät kilpailijoilleen myrkyä, riittää heille ilmoitus GPU:lle, että heidän päällikkönsä ovat „Tuhatševskin kannattajia” ja „Stalinin vihollisia”.

Upseerit eivät ole saaneet kunnollista sivistystä, heidän omatuntonsa ei ole puhdas, upseereja ympäröivän ilmapiirin myrkyttää epäluulo. Tämän lisäksi tulee vielä poliittisten komissaarien suuri valta, jotka useimmissa tapauksissa ovat tietämättömiä kaikista sotilaallisista asioista; mutta siitä huolimatta pistävät nahkansa joka paikkaan.

Sellaisten upseerien ja komissaarien ohjaamina, sellaista intendenttien pettämistä ja myymistä täytyy venäläisen sotamiehen mennä tuleen.

Venäläisen talonpojan ja työläisen mielestä sota Suomen lumisissa metsissä on aivan tarkoituksetonta. Puolinälkäisinä ja oman hallituksensa orjuuttamina taistelevat venäläiset sotilaat ilman innostusta ja vasten tahtoaan.

Itse asiassa upseerien, varsinkin komissaarien, pelotukset pitävät armeijan koossa. Voroshilovilaisen armeijan sokea kuri tylsistyyttää punaisten joukkokohdistelmät aivan avuttomiksi metsäisessä maastossa, missä alipäällystön ja yksityisen sotamiehen oma-alotaisuudelle asetetaan äärettömiä vaatimuksia.

Tämä Stalinin ensimmäinen sota on haudannut Suomen hankiin ne lukemattomat tarut „maailman parhaimmasta armeijasta — puna-armeijasta”.

Ottakaamme esim. neuvostolainen ylistetty lentose. Voidakseen olla hyvä lentäjä ei riitä yksinomaan koneen hallitseminen — tässä suhteessa ovat neuvostolentäjät päässeet pitkälle — on välttämättä tehdä aloitteita ilmataistelussa. Kuitenkin toimii neuvostolentäjä kuin automaatti. Tämä notkeuden puute selittää melko suuret tappiot. Kokonaisuutena ei neuvostolainen sotilaslento vastaa niitä odotuksia, joita melkein koko ulkomainen asiantuntijalehdistö, jotka yksityisillä saavutuksilla on johdettu harhaan, on sille asettanut. Sitäpaitsi on otettava huomioon, että Suomessa käytetyt koneet ovat rauhanaikaisen neuvostotehtaiden valmistetta ja ovat venäläisen lentokoneiteollisuuden huippusaavutuksia. Jos sota jatkuu ja jos tulee välttämättömäksi siirtyä sodanaikaiseen tuotantoon, huononee aineisto piankin.

Suomen vaikeassa maastossa ovat neuvostolaiset tankit täydellisesti pettäneet ne toiveet, joita tälle aselajille on asetettu.

Näihin tosiasioihin perustuen ei kuitenkaan pidä tehdä liian nopeita johtopäätöksiä, sillä suotuisammassa maantieteellisissä ja ilmastollisissa olosuhteissa voivat tulokset olla toisenlaiset. Toiselta puolen täytyy ottaa huomioon tankkimateriaalin vaihteleva laatu ja toiselta puolen varaosien sekä kuluneiden osien korvaamiseen sopivien miehen puute. Ei ole epäilystäkään siitä, että tällä alalla samoin kuin mikä koskee yleensä motorisoituja joukkoja, sodan pitkistyminen tulee johtamaan aineen laadun huomattavaan huononemiseen.

Venäläisen divisioonan tykistö on suuri. Riippumatta ammusten ja tykkien kirjavasta laadusta, näyttölee päällystön ja miehistön puutteellinen kehitys sanomattoman suurta osaa venäläisen tykistön taistelutehoa arvosteltaessa.

Riippumatta siitä minkä käänteen Suomen ja Venäjän sota vastaisuudessa saaneekin, voidaan nyt jo todeta, että Suomen armeijan menestyksellinen vastarinta on tähän mennessä kolahduttanut neuvostoarmeijan mainetta pahasti ja samalla myös stalinilaista hallitustapaa mitä ankarimmin ei ainoastaan demokraattisissa maissa, vaan myös Hitlerin Saksassa,

ja mikä ehkä on tärkeintä, myöskin Neuvostoliiton vastaisessa kehityksessä oman kansansa keskuudessa.

Älkäämme kuitenkaan menkö toiseen äärimmäisyyteen. Puna-armeijan aliarviointi voi olla yhtä virheellinen kuin sen yliarviointikin ennen Suomen tapahtumia.